

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1484/2017
01.11.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Стокић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво, Одељење у Новом Саду, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4608/16 од 02.02.2017. године, у седници одржаној 01.11.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 4608/16 од 02.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Руми П 112/16 од 25.10.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца па је обавезана тужена да му на име накнаде материјалне штете за одузимање путничког возила марке „...“ бр. шасије ... бр. мотора ... рег. ознака ... и саобраћајне дозволе серијски бр. ... издата од ПУ ... под бр. ... од 18.11.2009. године исплати износ од 2.225.250,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана одузимања возила 25.01.2010. године па до исплате. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 298.600,00 динара, са законском затезном каматом од пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 4608/16 од 02.02.2017. године, ставом првим изреке, усвојена је жалба тужене па је првостепена пресуда преиначена тако што је одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца за накнаду штете због одузимања путничког возила исплатом 2.225.250,00 динара, са законском затезном каматом од 25.01.2010. године до исплате. Ставом другим изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду парничних трошкова. Ставом трећим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове првостепеног и другостепеног поступка у износу од по 66.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку нема битне повреде одредаба парничног поступка из члан 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ни битне повреде из става 1. овог члана учињене у поступку пред другостепеним судом, с обзиром да је другостепени суд утврдио све чињенице од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 18.11.2009. године закључен је уговор о купопродаји спорног путничког возила између ББ, као продавца, и овде тужиоца, као купца, а наредног дана продавац је дао овлашћење купцу да возилом може да управља, изврши пренос власништва и изда овлашћења трећем лицу. Дана 25.01.2010. године органи тужене су предметно возило одузели од тужиоца, сачинили су потврду о томе и возило се налазило под царинским надзором Царинарнице ... од 27.04.2010. године. У моменту одузимања возила од тужиоца, оно је било регистровано на ББ, а у документацији која је послужила за регистрацију возила стајало је да је за ово возило издата царинска декларација одређеног броја и датума, али је у поступку провере утврђено да је царинска декларација тог броја и датума издата за друго возило и да је прималац робе ВВ из ... . Дакле, уредна декларација се односила на друго возило, а за предметно возило је сачињена са истим бројем, али другим подацима. Из података добијених из НЦБ Интерпол Рим утврђено је да је предметно возило први пут регистровано у ..., те да је украдено 05.06.2009. године, што је пријављено од стране полиције Торина.

Против тужиоца је вођен прекршајни поступак у коме је оглашен кривим за прекршај из члана 105. Царинског закона, па му је изречена и заштитна мера одузимања предмета прекршаја (... возила), те је наложено Царинарници ... да ово возило врати власнику возила у Италију. Виши прекршајни суд у Београду је преиначио пресуду Прекршајног суда у Београду и обуставио поступак против тужиоца из разлога што је поступак вођен без захтева овлашћеног подносиоца. Против тужиоца је поднета и кривична пријава због основане сумње да је извршио кривично дело фалсификовање исправе из члана 335. КЗ и навођења на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. КЗ на тај начин што је од НН лица прибавио предметно путничко возило и послужио се фалсификатом. Тужилац је признао дело, па се обавезао на исплату новчаног износа Секретаријату за здравство Града Београда (на основу члана 236. став 1. тачка 2. ЗКП), те је због тога одложено даље кривично гоњење, а након што је исплату извршио, кривична пријава је одбачена. Саобраћајна дозвола за предметно возило, по којој је оно било регистровано, је поништена у поступку који је поновљен по службеној дужности. Утврђено је да је била приложена фалсификована царинска декларација приликом прве регистрације. Из налаза и мишљења вештака саобраћајне струке утврђено је да је тржишна вредност возила на дан одузимања

износила 2.225.250,00 динара, а на дан вештачења 31.10.2014. године 2.485.295,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је закључио да је тужбени захтев основан из разлога што је тужилац савестан купац и држалац предметног возила, а да је пропустом државног органа регистровано украдено возило, а након тога и враћено у Италију, без правноснажне одлуке суда.

Међутим, другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца налазећи да тужилац није био савестан купац.

По схватању овог суда, правилно је другостепени суд применио материјално право када је одбио тужбени тужиоца налазећи да не постоји одговорност тужене за насталу штету тужиоцу у смислу члана 172. став 1. ЗОО.

Према наведеној законској одредби правно лице одговара за штету коју његов орган проузрокује трећем лицу у вршењу или у вези са са вршењем својих функција. За одговорност правног лица по овом основу потребно је да је штета настала због незаконитог или неправилног рада његових органа. Незаконит рад се манифестује као поступање противно закону, другом пропису или општем акту или пропуштање да се закон, други пропис или општи акт примени, или као радња противна обичајима или правилима норме, док се као неправилан рад сматра предузимање оних радњи које нису у складу са са општим нормама у вршењу службе, односно делатности, а којима је грађанима, односно правним лицима причињена штета.

Правилан је закључак другостепеног суда да чињеница да је тужилац предметно возило купио на основу закљученог уговора, исплатио купопродајну цену, те да је возило одузето од органа тужене, није довољан разлог за утврђење одговорности тужене, када се има у виду да се ради о украденом возилу и поступању органа у складу са законом. Тужилац није у току поступка доказао да је у поступању органа тужене приликом одузимања возила било незаконитог и противправног поступања, нити у чему се састоји незаконито и пртивправно поступање органа тужене, које би било у узрочно-последичној вези са насталом штетом тужиоца. Наиме, тужена је на основу пријаве Интерпола и италијанских полицијских органа спровела поступак одузимања предметног возила и његово враћање власнику. Чињеница да је прекршајни поступак против тужиоца обустављен из процесних разлога сама по себи не даје право оштећеном да оствари накнаду материјалне штете, ако у радњама органа тужене нема незаконитог и противправног поступања, као што је овде случај. Теза тужилачке стране своди се на то да не може да сноси штетне последице због тога што је орган тужене регистровао возило украдено у Италији. Међутим, управо је против тужиоца поднета кривична пријава због кривичног дела фалсификовања исправе и навођења на оверавање неистинитог садржаја. Дакле, предметно возило је регистровано на основу фалсификованих исправа, тужилац је признао учешће у фалсификовању, возило је било на Интерполовој потрази и враћено је у земљу у којој је украдено, па, и по схватању овог суда, тужилац није био савестан и не може основано од тужене потраживати накнаду штете у висини вредности возила.

Неосновани су наводи ревизије да је тужилац био власник возила, с обзиром да је предметно возило купио од ББ, који није био стварни власник и продавац возила, иако је возило било регистровано на његово име, јер је возило било у власништву трећег лица у Италији, где је и украдено 2009. године. Тужилац није имао ваљан правни основ за стицање својине на предметном возилу од невластника јер за то нису били испуњени услови из члана 31. Закона о основама својинско-правних односа, с обзиром да предметно возило није прибавио уз накнаду од невластника који у оквиру своје делатности ставља у промет такве ствари, од невластника коме је власник предао ту ствар на основу правног посла који није основ за стицање права својине, као ни на јавној продаји, већ је са продавцем - ББ непосредно договорио купопродају. Предуслов таквог стицања, чак и када би били сви други предвиђени услови за то испуњени (а нису) јесте савесност стицаоца. Накнаду штете у оваквој ситуацији може тражити власник возила из чега произилази да тужилац није могао стећи право својине на том возилу јер није био савесни купац, због чега не може стећи ни право на накнаду штете коју је претрпео његовим одузимањем и враћањем власнику, у за то предвиђеном поступку надлежних органа.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић